

داروهای ضد رتروویروسی

داروهای ضد رتروویروسی (antiretroviral) داروهایی هستند که برای درمان عفونت با گروه رتروویروسها (retroviruses) - عمدتاً برای درمان عفونت ویروس نقص ایمنی اکتسابی یا ویروس ایدز (HIV) - به کار می‌روند.

همیشه‌ری آنلاین: داروهای ضد رتروویروسی (antiretroviral) داروهایی هستند که برای درمان عفونت با گروه رتروویروسها (retroviruses) - عمدتاً برای درمان عفونت ویروس نقص ایمنی اکتسابی یا ویروس ایدز (HIV) - به کار می‌روند.

رده‌های متفاوت داروهای ضد رتروویروسی بر مراحل متفاوت چرخه زندگی HIV تاثیر می‌گذارند و باعث نابودی این ویروس می‌شوند.

همراه کردن چند (معمولاً سه یا چهار) داروی ضد رتروویروسی برای درمان بیماران را اصطلاحاً «درمان بسیار فعال ضد رتروویروسی» (HAART) می‌نامند.

HAART باعث می‌شود که بار کلی ویروس ایدز در بدن بیماران کاهش یابد، کارکرد سیستم ایمنی آنها حفظ شود، و از عفونت‌های فرصت‌طلب که اغلب منجر به مرگ آنها می‌شود، پیشگیری شود.

این شیوه درمان ویروس ایدز آنقدر موفقیت‌آمیز بوده است که در بسیاری از بخش‌های جهان عفونت با HIV به عارضه‌ای مزمن بدل شده و پیشرفت عفونت به «نشانگان نقص ایمنی اکتسابی» یا ایدز (AIDS) به ندرت مشاهده می‌شود.

نخستین درمان موثر بر ضد HIV داروی زیدوودین (zidovudine) از گروه داروهای «مهارکننده‌های نوکلئوزیدی آنزیم نسخه‌بردار معکوس» (NRTI) بود که در سال ۱۹۸۷ به تایید سازمان غذا و داروی آمریکا (FDA) رسید.

در سال‌های بعد داروهای NRTI بیشتری ساخته شدند، اما حتی در ترکیب با یکدیگر نمی‌توانستند ویروس ایدز را برای مدت‌های طولانی مهار کنند و بیماران هنوز به طور گریزناپذیری می‌مردند.

در سال ۱۹۹۶ رشته مقالاتی در ژورنال پزشکی نیوانگلند نوشته هم (Hammer) و همکاران، و گولیک (Gulick) و پژوهشگران همراه، مزایای عمده درمانی همراه کردن دو داروی NRTI و رده جدیدی از داروهای ضد رتروویروسی، به نام مهارکننده‌های آنزیم پروتئاز، مانند ایندیناویر (indinavir) را نشان دادند.

مفهوم درمان سه‌دارویی به سرعت راهش را به درمانگری بالینی گشود و به سرعت منافع تاثیرگذار خود را نشان داد، به طوری که میزان‌های پیش رفتن عفونت HIV به مرحله ایدز و بستری‌شدن و مرگ ناشی از آن ۶۰ تا ۸۰ درصد کاهش یافتند.